

CHARLIE REIXACH, POSSIBLE NOU ENTRENADOR DEL BARÇA

«Potser ara no donaria suport a Núñez»

Carles Reixach, més conegut com el «Charlie», és ja tota una institució al Nou Camp. Hi és des de fa vint-i-nou anys.

És, per tant, un bon coneixedor del club. A les portes d'entrenar el primer equip, explica una mica què li passa a l'equip blau-grana.

Eduard Company

—¿Quin és el gol més important de la seva carrera esportiva?

—El gol més important? Jo crec que n'he fet bastants. Són aquells que serveixen per a aconseguir la victòria. Que recordi, doncs mira, el de la final de la Recopa, a Basilea. També els dos que vaig fer a la final de la Copa del Rei, quan vam guanyar a Las Palmas. I, d'altres, en partits de lliga. Crec que he tingut la sort de fer gols, diguem-ne, sonats.

—¿I què se sent, per exemple, quan marques a la pròrroga a la final de Basilea?

—Home, una cosa especial. Una sensació que, en aquell moment, no la canviaries per res. És com una mena...

—¿D'èxtasi?

—Sí, d'èxtasi; no ho canviaries per res.

—Ara no em ve a la memòria qui, ho comparava amb un orgasme.

—Sí, sí. Ets l'home més feliç del món.

—Quan la final de Basilea, era entrenador del Barça el Quimet Rifé, jugador, com vostè, cent per cent barcelonista. ¿Ambiciona el seu lloc?

—No, jo sempre he dit que ambicionar el lloc d'entrenador del F.C. Barcelona és per a ser una mica especial, perquè és una cosa que crema molt, que gasta molt, per dir-ho d'alguna manera. Per tant, no és que ho desitgi, o que envegi ningú. Tot i que penso que quan arribi el moment, hauré d'enfrontar-me a aquesta responsabilitat, potser d'aquí a un, dos o tres anys. Hauré de fer-ho perquè hauré de fer-ho. És com quan ambicionava ser jugador del primer equip del Barça. Però no vaig expres-

«No vaig expressament darrere del lloc d'entrenador.»

DOMÈNEC UMBERT

sament darrere del lloc d'entrenador.

—¿I després? Si el nou entrenador del Barça resulta ser Charlie Reixach, la gent li exigirà molt més que a qual-sevol altre. ¿N'és conscient?

—Sí, és clar. Però en aquesta vida tot comença i tot acaba, això és evident. I, entrenar, doncs algun dia hauré de dedicar-m'hi, i, més endavant, plegar, com vaig haver també de plegar de jugador. És un risc que s'ha de córrer.

—¿Quant temps fa que és a Can Barça?

—Des dels dotze anys. I ara en tinc quaranta-un.

—Vint-i-nou anys. Deu conèixer el Barcelona molt profundament.

—Sí, el conec molt. Els pros, els contres, la manera de pensar de la gent, les dificultats que hi ha... El conec, sí.

—¿Què hi ha, de portes endins, a la institució del F.C. Barcelona?

—Bé, de portes endins, hi ha molta gent, i no d'ara, sinó de tota la vida; moltes opinions. I, aleshores, la persona que està al timó ha de tenir les idees molt clares, això és bàsic, perquè si no, amb tantes opinions, poden fer que t'emboliquis.

—¿I vostè creu que, la gent que dirigeix ara el club, té les idees clares?

—No... Les idees clares, jo crec que la gent sempre, de sortida, les té, ¿no? No et parlo d'ara, si segueixes la histò-

ria del F.C. Barcelona veuràs que tothom sap una mica el que vol. El que passa és que, a vegades, amb el temps, i amb les coses que succeeixen, i amb les complicacions i les pressions que han existit tothora en aquest club, doncs dubtes una mica de les pròpies idees. Penses: no estic tan segur com abans. I això són les coses perjudicials de Can Barça.

—¿Pressions de la premsa?

—No, no. Pressions de tot tipus. La gent vol guanyar, els mateixos jugadors... Portar una plantilla on tots són fenòmens, costa. De diaris, n'hi ha un grapat; de seguidors, n'hi ha un grapat: no són els cent mil de l'estadi, sinó que és Catalunya sencera. I és difícil de dur, això; és una càrrega que pesa.

—De polítics també n'hi ha un grapat...

—Sí, sí, tot. De tot, és un conjunt d'elements que fa que hagi d'estar bastant preparat per a suportar-ho.

—¿Com valora la gestió social de Núñez? El Barcelona tenia una imatge que, en els anys que fa que Núñez el presideix, ha canviat, a nivell social.

—Bé, jo penso que ha canviat l'entorn del futbol en general, en l'última dècada. Sempre deien, abans, que el Barcelona s'havia de separar de la política, o que era el que feia més política de tots. Doncs, ara, amb les autonomies i aquest *tinglado* que s'ha muntat, crec que el futbol, automàticament, en comptes de perdre en, diguem-ne, l'assumpte polític, per contra, hi ha guanyat. Si fa un temps érem, o podien dir que semblaven dos, els equips que fèiem política, el Barcelona i el Bilbao, ara som tots els equips espanyols, ¿entens el que vull dir-te? La política està més ficada en el futbol que abans.

—¿I això és bo o dolent?

—Per a mi, dolent.

—Abans, la bandera del Barça s'identificava amb les quatre barres. En l'actualitat, a l'estadi, es veuen banderes independentistes, obertament...

—Mira, jo recordo que, no fa gaire, nosaltres anàvem a València, per a dir-ho concretament, i, escolta, ens tractaven amb tota correcció. Anàvem a Bilbao, i el mateix. I a Vigo. I a on fos. Però ara, en canvi, vas a València i et criden més que..., que si estiguessis a Madrid. I, per a mi, la situació s'ha complicat.

—Per tant, el Barcelona continua sent més que un club.

—El Barcelona continua sent més que un club. Però és que el Barça ja ho era. I, ara, els altres equips, s'hi volen tornar, o s'hi han convertit una miqueta.

—¿Què passa amb els estrangers dins del Barcelona: Schuster, Simonsen, Maradona, Roberto «Dinamita», Gabrich, Kranki, Neeskens, Archibald, Hughes..., i una llarga llista, que vénen, no funcionen i marxen?

—Bé, és que el futbol espanyol, junt amb l'italià, són els més difícils per a triomfar. I, després, tornem al mateix, que quan arribes aquí i veus la quantitat de gent que està pendent de tu, i que et demanen títols, que quedar segon no satisfà i que has de guanyar, doncs és lògic que el jugador, la persona, baixi el rendiment a causa de les pressions que et comentava. I aquest és el problema principal de molts jugadors de primera línia en el futbol català que no han triomfat plenament.

—*El seu homenatge va ser l'únic, en els darrers anys, que va ser un èxit. No més cal comparar-ho amb el fracàs d'altres homenatges, com els d'Arto-la, Olmo, el mateix Quini. ¿Per què la diferència?*

—Bé, és que jo sóc un cas especial. I no perquè com a persona física tingui res d'extraordinari. El que vull dir és que en mi han coincidit una sèrie de circumstàncies que han fet que la gent m'hagi apreciat molt. Crec que l'aficionat sap com sóc, que el meu temperament és tal com és, que no enganyo ningú, i, a més, que m'han vist

vor per part del públic. El que passa és que, per la meua part, també hi he posat el màxim. D'alguna manera m'he guanyat el lloc.

El que crec que hauria de fer el Barcelona és fixar-se més en el planter. I sempre que ho he esmentat, s'ha creat una petita polèmica. Penso que el club hauria de parar atenció en la gent d'ací que juga bé al futbol i incorporar-los a la plantilla. Mantinc que el Barcelona hauria de tenir vuit o deu jugadors de casa, els quatre o cinc millors de l'estat, i dos estrangers de primera línia. I, amb aquests dinou o vint juga-

Barça sempre ha perseguit. El que compta és tenir la possibilitat de guanyar, perquè aleshores, fins al final, hi ha esperança. El que no pot ser és que a mitja lliga, com passa aquesta temporada, estiguis a catorze punts del líder. La gent perd l'esperança, i sense esperança no existeix res.

—*Ja, però segons això, la crisi social és provocada únicament per la crisi esportiva.*

—No, perquè hi ha un altre problema, i és que quan es comença a perdre, la gent parla que si no hi ha equip, que si es passa malament quan es ve a l'estadi, i és un procés que porta l'afició a no omplir el camp. I és una cosa molt trista.

—*No havia passat mai, de fet.*

—No, mai. És el més perillós de tot. Aquest és l'assumpte: que el Barcelona ha d'omplir l'estadi cada diumenge.

—*I sempre ho ha fet.*

—Sí, sempre ho ha fet. I encara que anés bé o regular en la classificació. El Nou Camp sempre ha estat ple. ¿La causa que ara no passi? Doncs, potser una mica el desengany tan gros que vam patir a Sevilla, a la final de la Copa d'Europa. A partir d'allò, penso que la gent s'ha refredat una mica, i, continuant amb una mala temporada, l'anterior, i tal com estem classificats en l'actualitat, ja que el soci no ve a l'estadi com hauria de venir.

—*¿Què prefereix, TVE o TV3?*

—Tot el que sigui d'ací. La televisió autònoma.

—*¿I no li sap greu l'acord que s'ha establert entre el Barcelona i la televisió estatal, en clar perjudici de TV3?*

—Bé, ho desconec, no sé ben bé com ha funcionat, el contracte. A mi, particularment, i no és que tingui res contra Televisió Espanyola, però em faria més gràcia... No ho sé, sembla que TV3 i el Barça vagin més plegats, quadren millor.

—*Quan Núñez va presentar, per primera vegada, la seva candidatura, vostè, públicament, li va donar suport.*

—Sí... Potser ara no ho faria. Però no per la valoració de la seva gestió. Sinó perquè el que vaig afirmar va trobar un ressò excessiu. I, ara, veig que el més còmode hauria estat no haver dit res. Li van donar massa bombo.

—*¿Voldrà canviar coses, Charlie Reixach, quan sigui entrenador del Barça?*

—Home, tothom té una mica la seva idea. Però és que les idees d'un han d'anar bastant lligades amb les circumstàncies que et trobes. Però, bé, això és una qüestió a llarg termini. Deixem-ho tal com està. □

«Ara la política està molt més ficada en el futbol que abans».

créixer... I és que també vaig arreplegar un moment, una època, en què tots els jugadors eren catalans i, a mida que va anar transcorrent el temps, vaig quedar-me, en aquest sentit, pràcticament sol. I és clar que he jugat en el club molts anys; em sembla que sóc el futbolista que més vegades ha vestit la samarreta blaugrana. Són una sèrie de coses que van fer que el partit d'homenatges es disputés amb el camp ple de gom a gom. I això, per més anys que visqui, ho agrairé moltíssim.

—*Diu que va arribar un moment que vostè era l'únic jugador català del Barça. ¿És un fet una mica trist, no?*

—Sí. Bé, m'ho han comentat més d'una vegada, però en el sentit que em trobava en una situació de privilegi. M'han dit: «Oh, és que tu ets l'únic català que jugaves aquí».

I jo contesto que, si estava en el club, era perquè sabia jugar al futbol, perquè la devia tocar una mica bé, ¿oi? Sempre he explicat que, a Catalunya, de catalans, n'hi ha molts, i que no pas tots jugaven al Barça. I no és que em molesti que em comentin que jo, per aquesta raó, he tingut un tracte de fa-

dors, fer-ne un gran equip. Aquest és el meu punt de vista.

—*¿Amb tants anys dins del Barça, el conflicte que actualment protagonitza Josep Lluís Núñez i companyia, el deu d'agafar ja una mica de tornada, no?*

—No, el que passa és que totes les crisis es produeixen quan les coses van malament. I, aleshores, es comença a analitzar tot amb lupa, i se'n busca la raó. I, en buscar aquesta raó, a vegades sorgeixen més problemes del que en realitat la gent se n'assabentaria si no existís la crisi.

—*¿I què en pensa, el Reixach, de la crisi d'ara?*

—Oh, que és una crisi esportiva forta. Però tampoc no cal dramatitzar. ¿Què tenim al davant, esportivament parlant? La Copa del Rei i la Copa de la UEFA. Doncs, ens hem d'adreçar en aquest sentit. I, quant a la lliga, anar assajant coses de cara als partits amb més transcendència.

—*Però, ¿no pesa més la crisi social que la crisi esportiva?*

—Sí, però el problema no és ja guanyar la lliga. Això és una cosa que el